

И тамъ предаде душа.

Обрънахъ се казацитъ, а отъ стърна Метелица гоштава поляцитѣ и оглушава то едно, то друго; а тамъ отъ другий край намира съ дружината си войвода Невелички; а край колата върти и бие душманетѣ Закрутигуба; а при крайнитѣ кола трети Писаренко отбива цѣла ордия; а на друго мѣсто се хванѣле и биѣтъ се на самитѣ кола.

А Тарасъ, войводата, премина съ коня предъ сичкитѣ редове и попита пакъ: „Дружине! има ли оште барути въ паласкитѣ? иматъ ли сила казацитъ? не отстъпятъ ли?”

„Има, татко, барути въ паласкитѣ; иматъ и сила казацитъ и не отстъпятъ.“

А Бовдюгъ паднѣ отъ колата; куршумъ го удари подъ самото сърдце; но старецътъ си събра сичката сила и рече: „Не ми е свидно, че умирамъ! Господъ съкому такава смъртъ да даде! да бѣде славна до край вѣка руската земя!“ И полетѣ къмъ вишнене душата Бовдюгова, да прикаже на отдавна починалитѣ старци, какъ умѣѣтъ да се биѣтъ на руската земѣ, и какъ умѣѣтъ оште по-славно да умиратъ за светата вѣра.

Балабанъ, единъ отъ войводитѣ, и той въ това време се грухнѣ на земята. Три смъртни рани го ранихъ отъ копие, отъ куршумъ и отъ ножъ; а той бѣ единъ отъ най-доблестнитѣ казаци, много сесере бѣ направилъ по морето, като войвода; но най-славенъ бѣ единъ край анадоискитѣ брѣгове. Много жѣлтици тогава награбихъ, скѣпа турска абж и сѣкакви други премѣни. А на връштане сиромаситѣ потеглихъ доста: застигнахъ ги, горкитѣ, турски гюлета. Като ги удари отъ една гемия, половината имъ каици се завъртѣхъ и вресвърнахъ, та мнозина се исподавихъ; но заштото казацитъ врѣзватъ по краятъ на каицитѣ везаници трѣстика, това имъ помогна. Балабанъ утече, покара срѣшото слънцето и станѣ невидимъ отъ турскиятъ корабль. Таче сичка ношъ изгрибятъ водата и дрѣстѣтъ пробититѣ мѣста; па нарѣжѣтъ парусе¹⁾ отъ казашки гашти, пуснѣтъ се и утежѣтъ отъ най-добра турска гемия. И додѣтъ си читави на Сѣчь, та че и донесѣтъ съ злато шита одежда на архимандрита на Межигорскиятъ киевски мѣнас-

1). Вѣтрила, платна.